

Språk, sinn og natur interesserer meg, som i flere dikt jeg har skrevet. Jeg leter etter en forbindelse, som ligger i det å skape men som har sine røtter i noe bakom, noe jeg vil avdekke.

Å skape er først og fremst å avdekke et slikt mysterium. Det gjør jeg først og fremst for meg selv. Med andre ord er det å skape selverkjennelsens og avklaringens prosess. Altså er det det man gjør for å komme videre i livet.

“Å dikte er å holde dommedag over seg selv”, som salige storbøvding Ibsen har sagt det.

Man kan søke seg inn i den skapende prosessen med fantasiens hjelp, slik Jung definerer det. Fantasi er “like mye følelse som tenkning, like mye intuisjon som sansning”. For her gir han en fremgangsmåte for å kunne bruke fantasiens forskjellige modus for å undersøke og uttrykke en helhet.

Et dikt blir til. Men samme dikt kan forandres litt, og bli til på nytt. Så kan det forandres mye og bli til igjen. Tilslutt kan det forsvinne inn i et nytt dikt, alt mens poeten skifter modus...følelse...tenkning...intuisjon...sansning.

For følelsesmodusen bringer egne ord frem i dagen. Intuisjon kan ta med seg andre. Ren tenkning kan skape en rekke nye setninger om det aktuelle temaet. Den direkte sansningen av omgivelser og natur skaper nye ord.

Akkurat sansningen i naturen og av naturen er jeg interessert i, særlig siden ordet natur betyr “å blir født”, og beskriver det blivende, et potensiale som kan aktiviseres.

Natur er altså noe skapende i seg selv, en prosess som pågår hele tiden innen årets syklus, slik tenkningen pågår uavbrutt for de fleste av oss. Da består det skapende å bli klar over disse strømmene, og å leke med dem, bringe dem inn i harmoni eller inn i en intensjonal disharmoni for å se hva som skjer da.

Særlig for en crazy sjaman er akkurat dette forståelig nok interessant. Jeg tror det kan føre inn i den typen skriving som betar meg mest: mytepoesi.

Jeg tror de fleste i utgangspunktet bruker en skapende modus, den som viser veien til talentet og uttrykksleden. Det er lett å fortsette å bruke bare en modus.

Mange skribenter stopper der. De tør ikke røre ved sin "kanal". De er redd for å miste den, så dyrebar er den.

Man så kan man etter hvert bli klar over dette. Blir man først det, kan man også få interessert i å utforske andre avenyer for å uttrykke seg.

I dette brytningspunkt står kunstneren, stor som liten, med ansvar for forskjellige stemmers konkurranse og likevekt.

Dette brytningspunktet skapes forskjellige perspektiver inn i et tema, og i dette feltet kommer de utvalgte ordene frem.

Fiksjon er friksjon.

Ailo Gaup